צבי טל, מעולם הזה

מנחם סבידור:

„יש רגעים שבהם אדם צריך להתעלות!"

חבר־הכנסת אבא אבן פירסם השבוע את דוח הוועדה, שהוא עמד בראשה. דוח שלא החמיא בדיוק ליושב־ראש המיפלגה שלו, שימעון פרס, וגם לא לחבר בכיר אחר, יצחק רבין.

במיפלגת־העבודה החלו להישמע השבוע קולות בגנותו של אבן, ומקומו בכנסת הבאה כבר לא כל־כך בטוח.

נזכרתי במקרה דומה. מנחם סבידור. במרס 1984, כשכיהן סבידור כיושב־ראש הכנסת, הוא גרם לפיזורה. חברי־הליכוד לחצו עליו להעמיד את ההצעה להצבעה חש־אית, ואילו הוא החליט, על־פי התקנון, על הצבעה גלויה. הכנסת פוזרה וסבידור לא נבחר על־ידי חברי מיפלגתו לכנסת ה־11.

ביקשתי לברר איתו אם הוא חושב שגם אבא אבן גמר את הקריירה שלו בכנסת (ראה במדינה).

אני מקווה שלא. האיש התעלה מעל ומעבר לשיקולים פוליטיים. אני לא שופט ולא יודע מה יקרה איתו, אבל אני מקווה

הכנסת

שהוא לא ייענש על־ידי מיפלגתו. אני רוצה לקוות שלא. לאבן יש עדיין מה לתרום.

● **לאור נסיונך האישי, האם אתה מאמין שמיפ־לגת־העבודה תסלח לו?**

לא. אני חושש שהמיפלגה תעניש אותו.

● **יש, לדעתך, דמיון בין שני המיקרים?**

במידה מסויימת כן, אבל אני לא יודע אם אותן הנפשות פועלות כאן ושם. מה שברור הוא שאותם העקרונות פועלים בשתי המיפלגות. עקרונות השכר והעונש. קשה לי לדעת אם התוצאות כלפי אבן יהיו כפי שהיו כלפיי.

● **מה היית מייעץ לאבן?**

אני לא עייצס־גייבר.

● **בדיעבד, אתה מצטער שהקדמת את הבחירות והפסדת את מקומך בכנסת?**

חס וחלילה. אני לא מצטער. במבט לאחור, אני חושב שעשיתי נכון. יש גם בפוליטיקה, בדבר המלוכלך הזה, רגעים שאדם מוכרח להתעלות מעל לשיקולים אישיים ומיפלגתיים, ולשקול על־פי אמות מידה ממלכתיות. אני פעלתי על־פי שיקולי חוק, מוסר ודמוקרטיה, ואני מאמין שאבן עשה בדיוק אותו הדבר, ועל כך מגיעות לו מחמאות. (רונית אנטלר)

חיים כצמן:

„לייקר את החנייה למכוניות מחוץ לתל־אביב!"

דוחות־החנייה עלו לי השבוע יותר מכפי שהרווחתי בו. זה מבלי להזכיר את הסיוט שבחיפושים אחרי מקום־חנייה חמש פעמים ביום, ואת היאוש שבידיעה שלא אמצא אחד כזה.

אחד האחראים לכך שאין חניון־ענק בסביבה שלי, בגן־מאיר, הוא עורך־הדין חיים כצמן, שנלחם בעיריית תל־אביב נגד הקמתו של החניון, וגם ניצח.

שמעתי שעו"ד כצמן מעוניין להיות מועמד מטעם מיפ־לגתו בבחירות לעיריית תל־אביב, ויש לו כל מיני תוכניות לגבי החנייה.

● **אם אתה פותר לי את בעיות־החנייה בתל־אביב, אני מבטיחה לך כבר עכשיו את קולי.**

את מתכוונת לפיתרון למחר בבוקר?

● **אולי אפשר להיום אחרי־הצהריים?**

אי־אפשר. זו לא בעיה שפותרים ביום אחד. הטעות ההיסטורית היא שאין מוביל מרכזי בעיר. יש היום בתל־אביב 120 אלף כלי־רכב רשומים, ועוד כ־300 אלף מכוניות נכנסות או עוברות את תל־אביב מדי יום. לעומת זאת, מקומות־חנייה מוסדרים יש כ־45 אלף. אז תעשי חשבון בעצמך כמה חסר.

● **עשיתי חשבון, ואני מבינה שהפיתרון שלי למקום־חנייה זה לעבור לגור בנהלל.**

תחבורה

יכול להיות. אבל אם יתחילו לעבוד על העניין מחר בבוקר, תוכלי לחזור מנהלל בעוד שנתיים־שלוש.

● **מה אתה מציע להתחיל לעשות מחר בבוקר?**

הדבר הראשון שצריך לעשות זה לייקר את החנייה למכוניות המגיעות מחוץ לתל־אביב. ביחד עם זה צריך לאפשר הגעה לתל־אביב בתחבורה ציבורית ברמה שבן־אדם שפוי בדעתו ירצה בה. אני מציע גם לעודד יזמים לבנות חניונים על קרקע פרטית, כעסק מיסחרי. אם העירייה תיתן הקלות במיסוי ובאגרות, זה יכול להיות עסק משתלם לבעל־האדמה, ומועיל לכל תושבי העיר. עוד רעיון הוא לאפשר לאזרחים לארגן חנייה בתוך החצרות שלהם.

● **ולמה, למשל, לא להתחיל לעבוד מייד על רכבת תחתית?**

אין סיבה שלא. אבל את ביקשת פיתרונות מהירים.

● **פיתרונות [illegible]הירים זה שלוש־ארבע שנים? ומה אם לא ישמעו [illegible]ות שלך?**

שום דבר. מצב החנייה יילך ויחמיר מיום־ליום. יש גידול מתמיד בכמות הרכב במדינה ובאיזור, ומקומות־החנייה החסרים היום יהיו חלק קטן ממה שיחסר בעוד שנתיים.

● **תודה שעשית לי יאוש לשנה שלמה.**

(דניאלה שמי)

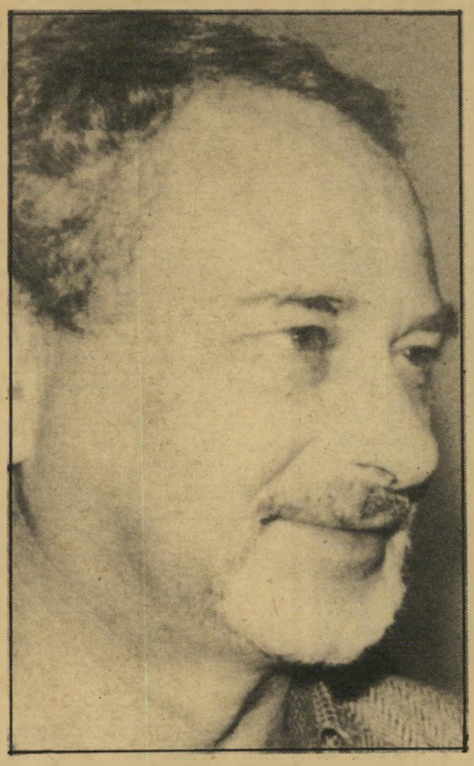

גדעון פז:

„כידוע, מוצארט הוא מלחין לגמרי לא־רע!"

הם תמיד מגיעים בזוגות, כנראה – הפסטיבלים והסקנדאלים. בשבוע־הפסח בלבד היו לנו שני פסטיבלים, אחד ביפו ואחד בעכו, ותיכף אחרי זה שני סקנדאלים, אחד פולארד ואחד נפסו. והנה שוב שני פסטיבלים, אחד פסטיבל ישראל ועוד אחד שקוראים לו חג המוסיקה בשפיים. שאלתי את גידעון פז, המנהל האמנותי של חג המוסיקה, מדוע בחרו שם דווקא בזמן שבו נערך פסטיבל ישראל בירושלים.

חג־המוסיקה נערך בשפיים זו השנה שמינית, ותמיד בחג־השבועות. פסטיבל־ישראל, לעומת זאת, נערך תחילה ביולי־אוגוסט, ורק ב־1984 הועבר למאי־יוני. השנה זו חל באותו הזמן.

● **ואינכם חוששים שבגלל החפיפה הזאת בתא־ריכים, שהקהל שלכם יקטן?**

אני לא חושב. קודם כל, אנחנו חוגגים פעמיים בשישי־שבת, כשפסטיבל ישראל נח. מלבד זאת, כל העניין שונה. לא לחינם אצלם זה פסטיבל, ואצלנו זה חג. אנחנו מתכוונים שאלינו תבואנה מישפחות שלמות, ההורים ישמעו קונצרט, הילדים יראו תיאט־רון־בובות באותו הזמן, אחר־כך ההורים ישמעו עוד משהו, וה־ילדים ילכו לבלות בפארק־המים, ובסוף כולם ייפגשו על הדשא לפיקניק.

● **כמה מופעים יש לכם השנה, ומה הם?**

מוסיקה

יש 22 מופעים שונים, שחלקם יושמעו או יוצגו יותר מפעם אחת. חצי מתוצרת הארץ וחצי להקות ותיזמורות מחו"ל. הגיעה התיזמורת הקאמרית ע"ש ליסט מהונגריה, והגיע הזמר מריו מרקש מפורטוגל, וחמישיית כלי־הקשת מברלין, והגיטריסט עימנואל סגרה מאיטליה, וסנקאי ג'וקו מיפאן, ועוד ועוד.

● **„חג־המוסיקה" שייך לקיבוץ שפיים. מי מממן את כל העסק?**

יש תמיכה קטנה מאוד של מישרד־החינוך, ויש עזרה מברית־התנועה־הקיבוצית. השנה נעזר חג המוסיקה בשפיים בחברת ההפקה ארטיס. עקב קשריו של המישרד עם אמנים בחו"ל, ויכולתו לממן את הבאת האמנים מחו"ל.

● **מדוע הוספתם גם מחול ותיאטרון־בובות?**

אחת המחוייבויות של חג המוסיקה בשפיים — מחוייבות מבורכת, לדעתי — היא לתת במה לאמני הקיבוצים. אז בין התיזמורות הקיבוציות והמקהלות הקיבוציות, הכנסנו גם מחול, וזה שמח.

● **הבה נדבר קצת על ה„גועל־נפש". כמה עולים הכרטיסים למופעים?**

החל בשמונה ש"ח הכרטיס. יש ב־10 שקלים, ורק למופע אחד הכרטיסים יעלו 40 ש"ח. לא ביוקר. (דניאלה שמי)